

Мони. Не се мѣсете тамъ, дето не ви е работата. (Сочи му револверъ) Вие изиграхте вашата съмнителна роля, сега сте излишни!

Той. Приберете оръжието си (Насочва револверъ) който вади ножъ, отъ ножъ умира!—е казалъ онзи, на когото вие се кланяте.

Захарина. (Дошла малко на себе си, като вижда насочени оръжия — хвърля се върху мъжа си).

Мони. (Я отблъсва повторно).

Той. Госпожо, бждете спокойна. Вие и мъжа си непознавате. Той нѣма да стреля, до като моя револверъ е въ ржката ми; защото не е сигоръ въ ржката си. А за моята ржка, той е чуваль, че тя не грѣши. Но отъ мене не се страхувайте.

Мълчание.

Мони. Следъ всичко, азъ ви казвамъ:— Идете си!

Той. Азъ искамъ да чужа прошката, дадена на жена ви отъ васъ, макаръ че ней нѣма какво да се прощава.

Мони. Оскърбения съпругъ не може да прощава на измѣнницата.

Той. Тя не ви е измѣнила! Това що стана—не е измѣна.

Мони. То стига!

Той. Длъженъ съмъ да ви припомня, че не може да бжде сждия на другитѣ онзи, който себе си не е осждилъ.

Мони. Така ли?